

ÜZENET

*A hazavezető
a bukdácsoló gyalogútra
sikátor köváros
százágú labirintusából
reátalálsz-e újra
hazatalálsz-e gémmyakú
kandeláberek
arcodra pergő piroskék
hideg lisztharmatából;
ötágú öklöm kiszakadt ága,
füstimádók templomából,
presszók rafinált szentélyéből,
szeszlangos párakupolából
hazatalálsz-e még
ebbe a kacsalábon forgó
szegénység-palotába,
mielőtt végképp összeromlik —
ebbe a madárlátta házba,
rátalálsz-e még a hazavezető
bukdácsoló gyalogútra,
mielőtt hiányod ürébe
felszáll a foszló háztető,
s a négy fal árván összeomlik?*

AKI ÉLNI AKAR

*Körtefa nyilat, pukkanó
bodzafa puskát fog rám,
nem enged átérnem
a rozsdavirágzó időn,
augusztus hulló poklán;
láz keresztjére felfeszít,
idekuperodik a halál mellém,
látom az arcom — hamu-medáliát —
ragyogni láthatárnyi mellén*

*elköltöznek a madarak
szekerek jönnek nyikorogva
nagy fák fekete odva
gyülékony szénaboglya
nem rejt előlük engem
hozzák a halálom
jön-jön a kígyótestű úton
fekete szekér tizenhárom*

*haj életem életem
kezembe veszem kardomat*

hadat üzenek a huhogó halálnak
reám ne hozza ótvarát
beszegzem házam ajtaját
ablakát bedeszszázom
haj virágom virágom
aki élni akar megvédi magát

kések és fecskendők közé
nem való vagyok én
üvegvilágba vasvilágba
kiszököm innen én
befogadnak engem a kövárosok
kapuik pajzsként rámcukódnak

KALÁSZ MÁRTON

HANYATLÁS

Abrándítottak dühök és nyarak,
a költő
misztifikálása véget ért.
Fölsajgott máz-zöld fényen, a
fövényen
magányos kagylóhéjú térd.

Mélyebb idő borzongatott meg,
szemünkbe
csapta a maradék haját.
Vihogott ki-ki, de mást sejtve
megroggyant
silány kis jelenléte alatt.

A sejtések vonzottak, hiszen a
valóság
mindent egymásba kavart.
És néztük a mosolyt, a torzan
növekvőt,
genszter-arcon a vart.

Úgy tetszett, nem lehet kétlábon
megállni —
a nehézkedés is röpít.
Kétséggé hántotta, majd félsszé
az elme
végül nagy ítéleteit.